

TEAM MORTIS

ENGEL DES DOODS

BJORN VAN DEN EYNDE

Voor Marie en Marie.

© 2018 – Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven in 2018 door Bakermat.

Eerste druk: september 2018

Tekst: Bjorn Van den Eynde
Redactie NL: Marianne Miltenburg
Omslagillustratie: Dries Bastiaensen
Opmaak binnenwerk: BECO DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 610 2
NUR 284
D/2018/6186/86

www.baeckensbooks.com
www.bakermat.com

*'Denk je echt dat een meisje van zestien het verschil kan maken,
in die verrotte wereld van vandaag?'*

Andreas Salvi

PROLOOG

DE DAG DAT DE MUZIEK STIERF

Gehuil klonk in de verte. Ze kon niet zeggen of het een wolf of geen hond was, alleen dat het geschreeuw door merg en been sneed.

De parkeerplaats van de Carrefour-supermarkt lag er verlaten bij, amper een kwartier voor sluitingstijd. Hoog boven de verlichte letters hingen door zure regen aangetaste speakers. De apparaten waren zo goed als kapot, maar toch schalde een nauwelijks te verstane versie van een bijna vijftig jaar oud nummer door de plastic grill. Het was de oorspronkelijke versie van het liedje en Don McLeans stem zorgde voor een bijzondere sfeer.

*February made me shiver,
with every paper I'd deliver.
Bad news on the doorstep,
I couldn't take one more step.*

Tranen liepen over haar lichtbruine huid. Snel veegde ze het vocht weg. Het Marokkaanse meisje zat binnen in de supermarkt verstopt, tussen rijen winkelkarretjes. Door de vuile, gebarsten ruit aan de zijkant van de etalage staarde ze naar buiten, naar de parkeerplaats en de steengroeven van Charleroi, die goud kleurden in de ondergaande zon. De groene heuvels van de Waalse stad deden vermoeden dat het meisje zich in de Ardennen bevond, maar bestonden uit niets anders dan mijnafval en steengruis.

Net als de rest van de stad, had ook de supermarkt haar beste jaren gehad. De werkloosheid en armoede hadden de hele regio in hun ban en spaarden niets of niemand.

Yuna Tahiri greep naar haar buik en probeerde de hevig stekende pijn onder controle te krijgen. Telkens wanneer het achttienjarige meisje bang of gestrest was, dook dat niets ontziende gevoel weer op. Het voelde alsof een mes in haar buik werd gestoken en rondgedraaid.

Voorzichtig keek ze over een rij winkelkarretjes naar buiten, naar de zijkant van de parkeerplaats.

Twee jongemannen droegen maskers van... muzikanten? Ja... het waren muzikanten, dat wist Yuna zeker. Ze herkende de contouren van hun gezichten als die van Ritchie Valens en Buddy Holly, had hen ooit op oude vinylplaten van haar moeder zien staan... jaren geleden.

De twee jongemannen wandelden angstaanjagend rustig over het asfalt, naar een van de weinige auto's die er geparkeerd stonden.

*I can't remember if I cried,
when I read about his widowed bride.
But something touched me deep inside
the day the music died.*

De dag dat de muziek stierf.

Yuna herinnerde zich dat haar moeder ooit vertelde dat dit liedje ging over een vliegtuigongeluk, op 3 februari 1959, waarbij drie veelbelovende rock-'n-rollmuzikanten om het leven kwamen. The Big Bopper, Buddy Holly en Ritchie Valens.

Yuna had er het raden naar of de muziek toevallig door de boxen schalde, of de twee gemaskerde jongeren de lokale radio van Charleroi hadden opgebeld om het nummer aan te vragen.

De siliconen vorm rond hun hoofd maakte het haast onmogelijk hen te herkennen, al waren hun ogen en mond niet geheel bedekt.

Ritchie gebood Buddy naar de andere kant van een geparkeerde wagen te lopen en tikte met de loop van een automatisch pistool op

de ruit. In een mum van tijd kropen een jonge vrouw en twee kinderen uit de auto en gingen op de grond liggen. De drie zaten waarschijnlijk te wachten op hun echtgenoot en vader, die binnen een paar snelle aankopen deed.

Maar de avond liep anders dan verwacht.

Ritchie duwde de vrouw opzij, nam haar handtas en trok haar portemonnee eruit.

Buddy draaide zich naar een derde persoon, die op zwart-witte Adidasschoenen en met een machinegeweer in de hand kwam aangelopen. Op de kolf van het geweer kon Yuna net de gravure van de Franse Speciale Eenheden onderscheiden.

De man had zich vermomd met een siliconenmasker van de vermoorde president John F. Kennedy. Hij richtte zijn pistool op de vrouw, waarop Buddy zijn hand ophield. Ook de jongste zoon van de vrouw veerde op en probeerde zijn moeder en zusje te beschermen.

'Ne tirez pas! C'est ma mère! Et ma soeur!' hoorde Yuna hem zelfs door het glas van de vitrine heen schreeuwen.

Zonder een spier te vertrekken haalde Kennedy de trekker over. Met minstens zeven kogels schoot hij het jonge kind omver. Zijn moeder had amper tijd om te schreeuwen, voor ook zij en haar dochter koelbloedig werden neergeknald.

Yuna sloeg haar hand voor haar mond. Ze was in de hel terechtgekomen, zoveel was zeker, en ze had geen enkel idee waarom juist zij hiervan getuige moest zijn.

Ze kende haar naam nog, ze wist tot haar zeventiende perfect wat ze allemaal had meegemaakt, maar al sinds lange tijd zat er een donkere vlek in haar geheugen. Ze wist zelfs niet meer hoe ze hier was terechtgekomen, of wie haar hier had gebracht.

Met trillende handen trok ze een leren boekje uit de brede zoom van haar rok en sloeg het open. Een paar tekeningen gaven gezichten weer van mensen die ze het afgelopen jaar had leren kennen, maar geen van hen zag ze hier. Ze stond er alleen voor.

Op de laatste lege bladzijde was in potlood het adres van de supermarkt geschreven en een tijd: 17.45 uur. Blijkbaar had ze zich

netjes aan de afspraak gehouden. Ze slaakte een diepe zucht. Was ze maar nooit gekomen.

Gefrustreerd kneep ze haar ogen toe en probeerde de blinde vlekken in haar geheugen op te vullen. De moeite was tevergeefs. Sinds haar ongeluk kon ze herinneringen in het beste geval een paar uur onthouden. Sommige bleven voor altijd, maar de meeste verdwenen weer. *Anterograde amnesie* werd het genoemd. Een moeilijke term voor 'geheugenverlies': de onmogelijkheid om nieuwe herinneringen op te slaan in je brein. Zonder notities of oude bekenden in haar buurt was Yuna het spoor meer dan bijster.

In de winkel werd gegild, omdat ook hier overvallers rondliepen. Yuna kroop verder weg achter de winkelkarretjes, nog banger dan voorheen om ontdekt te worden.

Een vrouw klonk eerst ver weg en toen dichterbij, omdat ze naar buiten probeerde te lopen. Enkele luide schoten snoerden haar de mond en haar lichaam viel als een lappenpop op de grond.

Behoedzaam gluurde Yuna tussen het roosterwerk van de winkelkarretjes en zag Ritchie, Buddy en Kennedy door de schuifdeuren naar binnen komen.

*Did you write the book of love,
and do you have faith in God above
if the Bible tells you so?*

*Do you believe in rock 'n roll,
can music save your mortal soul?*

Een legendarische song werd helemaal uit verband gerukt, verkracht, door een paar griezels die op moordtocht waren.

Een man met een masker van de vermoorde Amerikaanse president Abraham Lincoln maakte, op bevel van Kennedy, de kassa's leeg. Ondertussen verkocht Kennedy de nog levende uitbater van de winkel een trap in zijn zij en dwong met een pistool hem te volgen.

De vijfde overvaller met het masker van James Garfield, nog een

Amerikaan die zijn presidentschap niet overleefde, vuurde een kogel af op een sportief uitziende man, die bij de kassa's op de grond lag en probeerde te telefoneren.

Yuna voelde aan de zakken van haar jasje, maar had geen smartphone op zak. Ze wist niet of ze buiten de eigenaar de laatste overlevende in de winkel was, maar de ijzingwekkende stilte liet weinig aan de verbeelding over.

Minstens negen levenloze lichamen zag ze in de supermarkt en op de parkeerplaats liggen. Dik bloed kroop over de vloer.

Yuna realiseerde zich dat ook zij niet zou overleven. De vijf overvallers waren duidelijk niet van plan getuigen achter te laten.

Garfield liep de verkeerde kant op. Dit was Yuna's kans. Ze kroop langs de zijkant van de vitrine naar de afdeling sterke drank.

Door het glas van de laatste fles van het schap zag ze Ritchie en Buddy bij de ingang staan. In tegenstelling tot de drie presidenten, die geen woord spraken, maakten zij op gedempte toon ruzie. Ritchie greep naar de haren van zijn pruik en sloeg met zijn vuist tegen zijn voorhoofd, waarop Buddy hem kalmeerde en met zijn wapen in de aanslag de oprijlaan van de parkeerplaats in de gaten hield.

Yuna schuifelde voorzichtig langs de sterke dranken naar de achterkant van de winkel. Bij het middenpad gluurde ze om de hoek. Net op tijd trok ze haar hoofd weer terug; Lincoln liep aan de andere kant door de paden.

Ze sloot haar ogen en vermande zich. Ze moest hier weg zien te komen. Zo snel mogelijk.

Langs de deur van het magazijn glipte ze naar de avondse kantoortjes. Nu pas kwam de vraag in haar op waarom de vijf overvallers *deze* winkel hadden uitgekozen voor hun vreselijke moordpartij. Deze Carrefour-vestiging, in de meest verloederde industriewijken van Charleroi, leek allerm minst een aantrekkelijk doelwit om een grote buit binnen te slepen.

De paar ladekasten die in de ruimte stonden, waren amper hoog genoeg om achter weg te duiken. Kennedy duwde de uitbater van de winkel zijn kantoor in en sloeg hem tegen de deur van de kluis. Met

het machinegeweer met de gravure van de Franse Speciale Eenheden hield hij zijn slachtoffer onder schot.

Yuna gluurde tussen twee ladekasten door en herkende het scherpe gezicht van de jonge dertiger nu pas. Amper een paar minuten geleden had ze de tekening in haar boekje voorbij zien komen. Ze sloeg haar schetsboekje weer open en zag bij de tekening van de jongeman zijn naam staan.

Yusuf Gourram. Neef van mama's kant. (Mama leeft niet meer.)

De ontdekking van haar moeders dood had Yuna geschokt. Haar mama moest nog dit jaar overleden zijn, nadat Yuna op haar zeventiende haar ongeval had. Herinneringen van voor haar ongeval waren de enige die nog bewaard waren in haar brein; alle nieuwe herinneringen wervelden als los zand door haar hoofd. Daardoor was het alsof haar moeder elke dag opnieuw stierf.

Ook haar neef kon ze niet meer dan een jaar kennen. Anders zou hij in haar oude herinneringen wel een plaats hebben. Hoe kwam het dat ze haar neef niet kende voor haar zeventiende? Hadden hij en haar moeder ruzie?

Yusuf draaide de kluis open en haalde er een envelop met bankbiljetten en enkele kokers kleingeld uit. Kennedy stopte het geld in een sporttas, maar gebaarde met zijn geweer dat hij op zoek was naar meer.

'Monsieur, s'il vous plaît. Alsjeblieft. Dat is een familiestuk.'

Kennedy gaf Yusuf met zijn pistool een klap in het gezicht. De Marokkaanse jongeman slaakte een kreet en nam een juwelendoosje uit de kluis. Kennedy gebod hem het te openen.

Yuna zag hoe Yusuf er een zilveren armbandje uit haalde. Het was een klein en fijn model, met een bedeltje van een engel eraan.

Gedreven door intuïtie sloeg ze haar leren notitieboekje voor de derde maal open en schetste in een paar lijnen het armbandje en de bedel. Morgen, als ze vandaag overleefde, zou ze het verhaal van de engel misschien niet kunnen navertellen.

Yusuf smeekte voor zijn leven. Yuna durfde niet meer te kijken en kneep haar ogen zo hard mogelijk toe. Tranen drupten van haar wangen.

Met een droge knal werd Yusuf het zwijgen opgelegd. Zijn bloed werd vergoten, terwijl hij niets verkeerd had gedaan.

Kennedy liep naar de deur van het kantoor en floot op zijn vingers.

Yuna wist niet of hij zou vertrekken of de kantoren zou doorzoeken. Een deur met een nooduitgangsymbool trok haar aandacht. Zo snel ze kon en op puur geluk liep ze ernaartoe, duwde de deur open en sloot deze achter zich. Ze durfde het metalen gevaarte niet in het slot te laten vallen, uit angst dat ze te veel lawaai zou maken.

Haastig liep ze via de donkere steeg aan de zijkant van de supermarkt naar de voorkant. Het slot van de nooduitgang achter haar maakte lawaai en deed Yuna huiveren. Was Kennedy haar gevolgd?

Ze hoorde nu ook een krat omvallen. Er was iemand achter haar! Toch? Ze zouden haar ijskoud neerknallen, net zoals alle andere slachtoffers.

Een hond blafte achter de omheining en deed Yuna een derde keer omkijken. Ze struikelde over een steen, kwam keihard op het asfalt van de parkeerplaats terecht en schaafde haar handpalmen en knieën.

Het was pas toen ze opkeek, dat haar adem stakte in haar keel. Op amper tien meter voor haar, midden op de parkeerplaats, stonden de vijf jongemannen met automatische geweren. De ondergaande zon tekende hun contouren scherp af tegen de steengroeven van Charleroi. Alle vijf hielden ze hun ogen op Yuna gericht.

Ritchie Valens, Buddy Holly, James Garfield, Abraham Lincoln en John F. Kennedy.

Het Marokkaanse meisje begon te huilen, omdat achter de vijf de lichamen van het vermoorde gezinnetje lagen, als stille getuigen van wat ook haar te wachten stond.

Lincoln bracht zijn automatisch geweer in stelling en keek naar zijn leider. Yuna beet op haar tanden. In een flits schoten oude herinneringen en niet te plaatsen beelden door haar hoofd. Een

akelige, stekende pijn in haar buik verlamde haar compleet. Dit was het. Dit was haar einde. Ze zou sterven. Alles was voorgoed voorbij.

Bijna onzichtbaar schudde Kennedy zijn hoofd. Zijn kompaan liet zijn wapen zakken.

Yuna kon het amper geloven. Ze lieten haar leven? Ze staarde Kennedy recht in zijn koele, lichtgrijze ogen.

Ritchie raapte twee tassen met hun buit van de grond. Kennedy hield het zilveren armbandje met de engel tussen zijn duim en wijsvinger, voor hij het in zijn vestzak stopte.

Zonder Yuna nog een blik waardig te keuren, stapten de vijf in een grijze bestelwagen en vertrokken met gierende banden.

De stilte keerde terug en alleen de laatste tonen van het liedje klonken nog over de parkeerplaats. Een Franse radiomaker probeerde de Engelse titel zo goed mogelijk uit te spreken.

'American Pie. The day the music died. Spécialement demandé par l'auditeur Christophe, pour commémorer une journée tragique. Ici, sur radio Charleroi.'

Het nummer was speciaal aangevraagd door een luisteraar, om een tragische dag te herdenken. Het was niet duidelijk of die tragische dag over 1959 ging, of over de overval van vandaag.

Yuna kroop moeizaam overeind en snikte met lange uithalen. Eindelijk kon ze haar frustratie eruit gooien. Op de parkeerplaats en door de vitrine van de winkel binnen zag ze de levenloze lichamen liggen. Jonge volwassenen en kinderen, bloeddorstig afgeslacht voor een paar euro's en een zilveren armbandje.

Yuna sloot haar ogen en had te weinig kracht in haar benen om te blijven staan. Ze drukte haar handen tegen haar ogen en schreeuwde het uit tot haar stem het begaf.

Misschien was het een vloek dat de vijf haar hadden laten leven. Yuna Tahiri wenste dat haar falende geheugen haar deze keer zou helpen en toch een stuk van haar ervaringen zou wissen. Ze kon alleen maar hopen dat ze deze gruwel ooit een plaats kon geven.

Maar ze wist niet eens wie haar zou komen helpen, of ze nog iemand had die haar op zou vangen.

Opnieuw was haar hoofd een grote lege ruimte, die enkel gevuld was met de misselijkmakende overval van die avond, in een avondse supermarkt, in een verloederde industriewijk van Charleroi.

Een overval die enkel zij overleefde.

HOOFDSTUK 1

OVER VONKEN EN DUISTERNIS

Ze streek een pluk roodbruine haren achter haar oor en streek met haar hand langs haar hals, terwijl ze twijfelend naar de fruitkraam staarde.

'Vorrei un grappolo di quella uva bianca, per favore', bestelde ze in perfect Italiaans een trosje witte druiven.

De jonge Italiaanse marktkramer bleef in haar helblauwe ogen kijken en kon het duidelijk best appreciëren dat hij het tienermeisje mocht bedienen.

'L'avresti ricevuto gratuitamente, bellezza', flirtte hij. Een schoonheid zoals zij zou van hem de druiven zelfs gratis krijgen.

Ze wreef opnieuw dezelfde pluk haar achter haar oor en voelde haar bleke huid kleuren. In flirten was ze nooit goed geweest, al zag de Italiaan er allerminst slecht uit.

Hij moest haar nervositeit gemerkt hebben, want toen hij haar de papieren zak aanreikte, legde hij zijn andere hand op haar vingers.

Er liepen een paar honderd schaterende dorpsbewoners om hen heen, op de ochtendmarkt van het bergdorpje Montepulgo. Ondanks de luide marktgeluiden viel de tijd even stil, simpelweg door een aanraking. Misschien omdat het haar steeds minder bekend was: contact met doodgewone jongeren en volwassenen.

'Vertel me eens, bellezza', vroeg hij. *'Heb jij ook een naam?'*

'Erika.'

De achternaam die ze van haar vader Simon Storm en moeder Femke kreeg, verloor ze een hele tijd geleden, toen ze stierf...

‘verdrongen’ in een vergeten waterloop in Zuid-Limburg. En al was ze nog steeds trots op de naam die ze ooit officieel droeg, toch was het vreemd hem te gebruiken.

‘Erika Storm. Maar... zeg maar gewoon Erika.’

‘Storm?’ Voor een Italiaanse jongen was het geen woord dat hij elke dag hoorde. ‘Zoals euh...?’

‘*Tempesta*’, vertaalde Erika en ze glimlachte. Dat klonk allerminst goed. ‘*Non sembra così bello, giusto?*’

‘Nee, dat klinkt inderdaad niet goed’, lachte de jongen. ‘Hou het maar gewoon bij Erika.’

Ze glimlachte, ook omdat hij knipoogde. Ze wist niet of hij haar werkelijk versierde, of gewoon een vaste klant voor zijn fruitkraam probeerde te winnen.

Even wilde ze een flirterige opmerking terug maken, gewoon om de jongen te testen, maar de woorden die ze bedacht rolden niet over haar lippen.

Het had geen zin het gesprek voort te zetten. Geen van de honderden bezoekers van het marktje had in de gaten dat Erika geen normaal meisje was. Niemand wist dat Erika eigenlijk ‘dood’ was. Gestorven. En dat ze pas opnieuw tot leven zou komen als ze weer als spionne aan de slag zou gaan voor haar jongerenteam.

Alleen als ze werkte voor Team Mortis kreeg ze een nieuwe identiteit, een nieuwe achtergrond, een nieuw verleden. Alleen als ze samen met andere jeugdspionnen aan een zaak werkte, was ze iemand. Alleen dan kon ze doen alsof ze het meisje was zoals haar cover voorschreef en had ze wel een soort van thuis, een soort van achtergrond, een soort van leven.

Nu was ze zo goed als niets. Niemand. Alleen zij wist nog dat ze ooit Erika Storm was geweest.

Nu ja... *zij*... en een niet eens onaardige Italiaanse marktkramer.

‘Verblijf je hier in de buurt?’ vroeg de jongen. ‘Zin om vanavond wat leuks te gaan doen?’

‘Oh, vanavond? Goh, ik euh... nee. Het spijt me. Ik heb geen tijd.’

De jongen boog zich over de markttafel naar haar toe en glimlachte.

‘Je liegt.’

‘Ik...? Nee.’

‘Jawel.’ Hij wees naar haar gezicht. ‘Weet je hoe ik dat zie? Je lip trilt. Dus... je liegt.’

Erika wreef met haar vinger langs haar onderlip. Stond die jongen nu ook al naar haar mond te staren?

Maar hij had gelijk. Erika loog. Ze had die avond niets te doen. Ze had minder dan niets te doen. Elke avond in Montepulgo was zo mogelijk nog saaier dan de vorige.

De eerste dagen had ze nog een paar mooie bergwandelingen gemaakt en op haar schuillocatie de tijd genomen om bij te komen van haar vorige infiltratieopdracht. Maar doen alsof ze een druk sociaal leven had of vele hobby’s... dat ging haar allerminst goed af.

‘Jij moet nodig eens op pad gaan, ik zie het aan je’, zei de jongen. ‘Vertrouw me maar. Ik kan je alle leuke plekjes van de streek laten zien.’

Hij nam haar hand opnieuw vast. Erika staarde ernaar. Ze voelde haar bloed wat sneller door haar lichaam stromen.

‘Ah, hier ben je! Ik was je al kwijt’, klonk een stem achter haar.

Zijn toon was een tikkeltje belerend en cynisch. Hij glimlachte wel, alsof hij het leuk vond dat Erika met iemand een praatje stond te maken, maar ze kende hem te goed. Zijn mond was een beetje verwrongen en de hand die hij door zijn bruine haren haalde, deed vermoeden dat hij zich heel bewust was van zijn uiterlijk.

Hij stak zijn hand uit naar de marktkramer en zorgde er zo handig voor dat die Erika’s hand moest loslaten.

‘Andreas’, stelde hij zichzelf voor. ‘En jij bent?’

De jongen van de kraam merkte dat ook Erika zich ongemakkelijk voelde, hoorde zijn vader om hulp roepen en zag zijn kans om een relletje te vermijden. Die Andreas die net opdook moest wel het liefje van Erika zijn.

‘Ik moet... euh... verder.’ De jongen wees achter zich. ‘Mocht je je bedenken, je weet me hier te vinden, hè?’

De jongen verdween. Erika deed haar armen over elkaar en keek niet eens naar Andreas, die achter haar stond.

‘Waar was dat nu voor nodig?’

‘Wat? Ik deed toch niets verkeerd?’

‘Die jongen viel bijna over zijn eigen kraam... hoe jij hem wegjoeg.’

‘Wegjagen? Ik?’ Andreas lachte gemaakt. ‘Ha. Ha. Ha. Ik vroeg gewoon wie hij was.’

‘Nee, dat deed je niet.’

‘Dat was exact wat ik deed. Heb jij geen oren gekregen?’ Andreas speelde met zijn vinger langs Erika’s oorlel, waarop zij zijn hand wegsloeg. ‘Oh, jawel. Nu zie ik ze. Twee. Van die elfenoortjes. Mooi, hoor.’

‘Je vroeg misschien alleen zijn naam, maar wat je eigenlijk bedoelde was “rot op, voor ik je een mep geef”. Of niet soms?’

‘Sinds wanneer analyseer jij alles wat ik doe of zeg?’

Erika wist even niet wat ze moest antwoorden.

‘Het was gewoon interesse van mijn kant, jongens onder elkaar.’

‘Het leek meer op jaloezie.’

Andreas bewoog dichter naar Erika.

‘Oeh lala, juffrouw Storm. Heeft er iemand een hoge dunk van zichzelf?’

Erika hield haar adem in. Het waren woorden die haar dieper raakten dan bedoeld.

‘Sorry’, zei hij. ‘Grapje.’

‘Nee’, glimlachte ze. ‘Ik stond het daarnet nog te denken... bij dat kraam... en nu zeg jij het ook... Toevallig.’

‘Wat?’

‘Ben ik voor jou nog altijd *Erika Storm*?’

‘Ja, duh... wie anders?’

‘Soms lijkt het of ik mijn naam kwijt ben, afgepakt door die rotzak van een Bailey.’ Erika vervloekte haar ex-teamleider, die haar bij Team Mortis had ingelijfd en haar overlijdensakte had opgesteld. ‘Maar het voelt wel zo... dat dat altijd mijn naam blijft. Erika. En Storm.’

‘Natuurlijk is dat jouw naam.’ Andreas nam haar handen vast. ‘Dat zal altijd zo zijn en altijd zo blijven. Je hebt toch geen officieel document nodig om te weten wie jij bent?’

Erika glimlachte. Het was een gedachte die haar warmte gaf, het idee dat ze ooit weer een normaal meisje zou zijn... Dat ze ooit gewoon als zichzelf door het leven kon gaan, een tiener zoals elke andere tiener, met simpele hobby's, een leuk uitgaansleven... en die zich van maandag tot vrijdag naar school zou slepen om saaie vakken te leren. Het leek als een droom, zo geweldig.

'*Ehi, amanti!*' riep een stokoude marktkramer aan de overkant van de straat. 'Maak het eens gezellig vanavond, met een lekker wijntje en wat kaas erbij! Leve de liefde!'

Erika en Andreas keken droog opzij. Noemde die kerel hen nu net *geliefden*?

'Euh, nee', zei Erika. 'Wij zijn geen koppel. Gewoon...' Ze keek naar Andreas.

'Vrienden?' vulde hij vragend aan.

Erika knikte. Dat antwoord volstond voor haar. Meer hoefden ze op dit moment niet te weten.

De oude marktkramer liet gefrustreerd zijn fles wijn en stuk kaas zakken, tot hij een andere mogelijk koper zag.

'*Ehi! Signore...*'

Erika hield het tafereel in de gaten. Het was ook een perfect excuus om een mogelijk ongemakkelijk gesprek met Andreas uit de weg te gaan.

Hij bleef haar wel aankijken, net zolang tot ze zijn kant op keek, onwennig haar blik afwendde, en toen toch maar oogcontact maakte.

'Zeg eens eerlijk', vroeg hij. 'Jij mist het team, niet?'

'Nee, dat is het niet', zei ze. 'Ik ben echt superblij dat ik bij jou en Luka gebleven ben.'

Andreas knikte en wees achter Erika. Zijn dertienjarige zusje liep samen met een jongen en een volwassen man tussen de kramen. Het was de eerste keer dat Luka zich weer in een grote menigte begaf, en dat ging niet eens zo verschrikkelijk slecht.

Luka Maria Salvi zag er met haar bruine haren en diepbruine ogen veel beter uit dan toen Andreas en Erika haar terugvonden, met

spierwitte haren en lege ogen. Nu leek ze zelfs op Andreas. Voor Erika was het zonneklaar dat de twee broer en zus waren.

Luka nam een appel en gaf hem aan de jongen die naast haar liep. Hij liet haar alle kanten van de markt zien. Angelo Di Rosa was als een geschenk uit de hemel. Veel meer dan de volwassen begeleiders, psychologen of de aanwezigheid van Andreas en Erika, was het een leeftijdsgenoot die het beste in Luka naar boven kon halen en haar levensvreugde kon laten herontdekken.

Zes jaar gevangenschap na ontvoering wis je niet meer weg, maar dankzij die jongen geloofde Luka opnieuw dat niet elke onbekende ook onbetrouwbaar was.

‘Ze doet het goed’, zei Erika. ‘Ze is sterk, zoals jij.’

‘En sterk, zoals jij?’ vroeg Andreas.

‘Ik ben niet sterk.’

‘Waarom doe je je dan zo voor?’

‘Is dat een strikvraag?’

‘Ik maak me gewoon zorgen dat je niet happy bent.’

‘Natuurlijk ben ik happy.’

‘Zonder team?’

‘Ja.’

‘Zonder Nielsen en Felix?’

Erika aarzelde. ‘Dat is geen eerlijke vraag.’

‘Heb je spijt van je keuze?’

‘Nee.’

‘Wat is het dan?’

‘Jij moet dat toch ook voelen?’ vroeg ze. ‘Ja, ik geniet van de rust. Van hier bij jullie zijn. Bij jou en je zus, en iedereen die we leren kennen. Maar... ik mis het team ook. Ik mis Nielsen en Felix. En dat we ‘s avonds eens wat anders doen dan naar de horizon staren.’

‘Misschien verschillen we toch meer dan we denken’, glimlachte Andreas. ‘Want ik heb alles wat ik nu moet hebben. Mijn zus dichtbij. Een veilig schuiladres. Jou. Meer heb ik niet nodig.’

Erika zuchtte diep, gewoon om niet te hoeven antwoorden.

‘Wil jij terug naar Team Mortis?’ vroeg Andreas opnieuw.

‘Ik zou gewoon willen dat ik niet hoeft te kiezen, dat ik alles kan hebben. Jou. En Nielsen. En Felix.’

‘Dat we hier *samen* naar de horizon kunnen kijken? Volgens mij zit het dieper.’

Erika schudde haar hoofd.

‘Ik bedoel... Waarom zou je weer *een zaak* willen doen?’ vroeg hij niet-begrijpend. ‘Terug naar die verdorven wereld van criminaliteit en zieke geesten en... moord?’

‘Jij hebt het jaren gedaan’, protesteerde ze. ‘Geef toe dat het ook voldoening gaf.’

‘Ik ben realistisch geworden.’ Andreas legde zijn hand op haar schouder. ‘Waarom zou je terug willen naar het team, Erika? Denk je nu echt dat een meisje van zestien het verschil kan maken in die vuile, gitzwarte, verrotte, criminele wereld van vandaag?’

‘Misschien...? Ik weet het niet.’

‘Wat wij doen is hooguit een druppel op een gloeiende plaat. Waarom zou je je leven nog langer op het spel zetten, om uiteindelijk slechts een vonkje te zijn, in een eeuwigheid aan duisternis en kwaad?’

‘Dat is het misschien.’ Erika klonk teleurgesteld. ‘Ik had altijd hoop. En het idee dat het goed genoeg was om een vonkje te zijn.’

‘Erika...’

‘Want weet je wat ik dan denk?’ Erika keek Andreas strak aan. ‘Soms heb je maar één enkel vonkje nodig om een brand te ontketenen. Wie weet zelfs groot genoeg om de duisternis voorgoed weg te nemen.’

‘En wat als je vonkje voor niets is? En je uitdooft, zonder meer?’

‘Dan heb je het tenminste geprobeerd.’

Erika keek hem nog even aan, voor ze zich omdraaide en in de menigte verdween.

‘Erika?’ riep Andreas. ‘Erika! Wacht nu!’

Hij zuchtte, maar liep niet achter haar aan. Ze had zijn woorden verkeerd begrepen. Misschien had hij gewoon moeten zeggen hoe erg hij op haar gesteld was en haar niet kwijt wilde. Moeilijke metaforen waren niet aan hem besteed, en zijn zegswijze over vonken

en duisternis was duidelijk in het verkeerde keelgat geschoten.

Hij kon haar maar beter even laten afkoelen. Ze verdiende ruimte om zichzelf, rust en haar eigen plek te ontdekken. Andreas kon niets anders doen dan afwachten en hopen dat het 'thuis' waar Erika naar op zoek was, dicht bij hem in de buurt was.